

Downloaded via the EU tax law app / web

Začasna izdaja

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 8. maja 2024(*)

„Predhodno odločanje – Skupni sistem davka na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – Člen 73 – Dobava blaga in opravljanje storitev – Stvarni vložek v obliki nepremičnin – Davčna osnova – Plačilo – Delnice – Nominalna vrednost – Emisijska vrednost“

V zadevi C-241/23,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče, Poljska) z odločbo z dne 24. februarja 2023, ki je na Sodišče prispela 18. aprila 2023, v postopku

P. sp. z o.o.

proti

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie,

ob udeležbi

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi F. Biltgen, predsednik senata, A. Prechal (poročevalka), predsednica drugega senata v funkciji sodnice sedmega senata, in M. L. Arastey Sahún, sodnica,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za P. sp. z o.o. J. Martini, doradca podatkowy,
- za Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie J. Kazmierczak, radca prawny,
- za Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców P. Chrupek, radca prawny,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za Evropsko komisijo M. Herold in U. Mažecka, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 73 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1), kakor je bila spremenjena z Aktom o pogojih pristopa Republike Hrvaške in prilagoditvah Pogodbe o Evropski uniji, Pogodbe o delovanju Evropske unije in Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL 2012, L 112, str. 21) (v nadaljevanju: Direktiva o DDV).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo P. sp. z o.o. in Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie (direktor urada davčne uprave v Varšavi, Poljska; v nadaljevanju: pritožbeni organ), ker je ta organ zavrnil upoštevanje odbitka zneskov davka na dodano vrednost (DDV) te družbe, izkazanih na računih, ki sta jih izdali družbi W. in B. v zvezi s stvarnimi vložki v obliki nepremičnin, ki sta jih ti družbi vložili v kapital družbe P.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 73 Direktive o DDV določa:

„Pri dobavah blaga in opravljanju storitev, razen tistih iz členov 74 do 77, davčna osnova zajema vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj ali izvajalec od pridobitelja, prejemnika ali tretje osebe za te dobave, vključno s subvencijami, ki so neposredno povezane s ceno takšnih dobav.“

4 Člen 74 te direktive določa:

„Če davčni zavezanec uporabi ali razpolaga z blagom, ki je del poslovnih sredstev podjetja oziroma davčni zavezanec ali njegovi pravni nasledniki obdržijo blago po prenehanju opravljanja njegove obdavčljive ekonomske dejavnosti, kot je opredeljeno v členih 16 in 18, davčno osnovo sestavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga ali ob odsotnosti nabavne cene, lastna cena blaga, določena v trenutku uporabe, razpolaganja ali zadržanja.“

5 Člen 80 navedene direktive določa:

„1. Da se prepreči davčna utaja ali izogibanje plačilu davka, lahko države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo, da je glede dobave blaga ali opravljanja storitev, v primerih, ko med dobavitelji ali ponudniki in prejemniki obstajajo družinske ali druge tesne osebne vezi, upravne, lastniške, članske, finančne ali pravne vezi, kakor jih opredeljuje država članica, davčna osnova enaka tržni vrednosti, to lahko storijo v naslednjih primerih:

(a) ko je plačilo nižje od tržne vrednosti in naročnik dobave nima pravice do popolnega odbitka po členih 167 do 171 in 173 do 177;

(b) ko je plačilo nižje od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do popolnega odbitka po členih 167 do 171 in 173 do 177 ter za dobavo velja oprostitev po členih 132, 135, 136, 371, 375, 376, 377, 378(2), 379(2) ali členih 380 do 390c;

(c) ko je plačilo višje od tržne vrednosti in dobavitelj nima pravice do popolnega odbitka po členih 167 do 171 in 173 do 177.

Za namene prvega pododstavka lahko pravne vezi vključujejo tudi odnos med delodajalcem in zaposlenim, družino zaposlenega ali drugimi osebami, tesno povezanimi z zaposlenim.

2. Če uporabijo možnost iz odstavka 1, lahko države članice opredelijo kategorije dobaviteljev, izvajalcev, pridobiteljev ali prejemnikov za katere se ukrepi uporabljajo.

[...]"

Poljsko pravo

6 Člen 29a ustawa o podatku od towarów i usług (zakon o davku na blago in storitve) z dne 11. marca 2004 (Dz. U iz leta 2011, št. 177, pozicija 1054), kakor je bil spremenjen (v nadaljevanju: zakon o DDV), v odstavku 1 določa:

„Kot davčna osnova velja, razen v primerih iz odstavkov od 2 do 5 tega člena, členov od 30a do 30c, 32, 119 in 120(4) in (5), vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je dobavitelj blaga oziroma ponudnik storitev na podlagi prodaje prejel ali ga bo prejel od pridobitelja, prejemnika storitev ali tretje osebe, vključno s prejetimi nepovratnimi sredstvi, subvencijami in drugimi podobnimi doplačili, ki imajo neposreden učinek na ceno blaga ali storitev, ki jih dobavi ali opravi davčni zavezanec.“

7 Člen 86(1) tega zakona določa:

„Če se blago in storitve uporabljajo za opravljanje obdavčljivih transakcij, imajo davčni zavezanci iz člena 15 ob upoštevanju členov 114, 119(4), 120(17) in (19) ter 124 pravico, da odbijejo od zneska DDV, ki so ga dolžni plačati, znesek vstopnega DDV.“

8 Člen 88 navedenega zakona določa:

„3a. Računi in carinski dokumenti niso osnova za odbitek dolgovanega davka, vračilo presežnega davka ali vračilo vstopnega davka, če:

[...]

4) so na predloženih računih, popravnih računih ali carinskih dokumentih:

[...]

(b) zneski, ki niso realni - v delu, ki se nanaša na tiste postavke, glede katerih so bili navedeni zneski, ki niso realni.

[...]"

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

9 Družba P. je davčna zavezanka za DDV, katere osnovni kapital je razdeljen na delnice.

10 Med koncem leta 2014 in začetkom leta 2015 je družba P. povečala ta kapital s stvarnimi vložki družb W. in B. Natančneje, ti družbi sta z družbo P. sklenili več pogodb, katerih predmet je bil prenos nepremičnin v njuni lasti in denarni vložek v zameno za delnice družbe P. Tako je družba P. z družbo W. 3. oktobra, 28. novembra in 29. decembra 2014 sklenila pogodbe, v skladu

s katerimi naj bi zadnjenavedena nanjo prenesla 23 nepremičnin in določen denarni znesek v zameno za 4767, 1164 oziroma 7745 delnic, ki jih je izdala družba P. Poleg tega je družba P. 3. oktobra in 28. novembra 2014 z družbo B. sklenila pogodbi, v skladu s katerima naj bi ta nanjo prenesla dve nepremičnini in določen denarni znesek v zameno za 2100 oziroma 133 delnic, ki jih je izdala družba P. Te pogodbe določajo, da plačilo za stvarne vložke v kapital družbe P. predstavljajo delnice zadnjenavedene družbe, ocenjene po emisijski ceni. Ta cena znaša 35.287,19 poljskih zlotov (PLN) na delnico, kar je približno 8123 EUR. Stranke so se pri določitvi te cene oprle na vrednost vloženih nepremičnin, kot jo je tretja oseba ocenila glede na tržne cene.

11 Družba P. je v obračune DDV za četrto četrtletje leta 2014 in za prvo četrtletje leta 2015 vključila znesek DDV in neto znesek, naveden na računih, ki sta jih izdali družbi W. in B. ter ki se nanašajo na vložke v obliki nepremičnin v kapital družbe P. Ti zneski so bili izračunani na podlagi emisijske vrednosti delnic družbe P., prejetih kot plačilo za te vložke.

12 Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście w Warszawie (vodja prvega davčnega urada Varšava – center, Varšava, Poljska), ki je prvostopenjski organ, je z odločbo z dne 28. marca 2017 odločil, da je treba davčno osnovo za DDV za vložke družb W. in B. v okviru povečanja kapitala družbe P. izračunati ob upoštevanju nominalne vrednosti njenih delnic, ki znaša 50 PLN na delnico, kar je približno 11,50 EUR, in ne njihove emisijske vrednosti, ki znaša 35.287,19 PLN na delnico, kar je približno 8123 EUR. Ta organ je torej podvomil o pravici družbe P. do odbitka DDV, ki se nanaša na navedene vložke in ustreza znesku, ki je presegal znesek, izračunan na podlagi nominalne vrednosti delnic.

13 Pritožbeni organ je z odločbo z dne 30. junija 2017 potrdil odločbo navedenega prvostopenjskega organa, potem ko je ugotovil, da zneski na računih, ki sta jih izdali družbi W. in B. in se nanašajo na vložke v obliki nepremičnin v kapital družbe P. v zameno za delnice te družbe, niso popolnoma realni in da zato na podlagi člena 86(1) zakona o DDV družbi P. ne dajejo pravice do odbitka DDV. Po mnenju pritožbenega organa je treba plačilo, ki sta ga družbi W. in B. prejeli v zameno za stvarne vložke v kapital družbe P., oceniti na podlagi nominalne vrednosti delnic.

14 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (upravno sodišče vojvodstva v Varšavi, Poljska) je tožbo, ki jo je družba P. vložila zoper odločbo pritožbenega organa, s sodbo z dne 29. maja 2018 zavrnilo. To sodišče je ob sklicevanju zlasti na člen 29a(1) in člen 88(3a), točka 4b, zakona o DDV presodilo, da plačilo, dolgovano subjektu, ki vplača stvarni vložek v družbo v obliki, ki ni podjetje ali organizirani del podjetja, ustreza nominalni vrednosti delnic, ki jih je ta družba prenesla na ta subjekt za plačilo tega vložka.

15 Družba P. je zoper to sodbo vložila kasacijsko pritožbo pri Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče, Poljska), ki je predložitveno sodišče. Družba P. zlasti meni, da se je člen 29a(1) zakona o DDV napačno razlagal, kot da zahteva, da se davčna osnova transakcije, ki predstavlja stvarni vložek, določi na podlagi nominalne vrednosti delnic, prejetih kot plačilo. Pravilna razlaga te določbe naj bi zahtevala, da se pri izračunu davčne osnove za zadevni vložek upošteva emisijska cena delnic. To osnovo bi bilo treba po potrebi zmanjšati za vrednost denarnega vložka, ki ga je družba P. prejela v okviru transakcije vplačila vložka.

16 Predložitveno sodišče meni, da se v primeru stvarnega vložka v zameno za delnice, prvič, tržna vrednost predmeta tega vložka ne more uporabiti za določitev davčne osnove za DDV za ta vložek in, drugič, da plačilo predstavljajo delnice te družbe.

17 Vendar navedeno sodišče meni, da Sodišče še ni obravnavalo vprašanja, ali je treba za določitev take davčne osnove v takem primeru upoštevati nominalno vrednost delnic ali pa njihovo emisijsko vrednost v skladu s tem, kar sta se stranki dogovorili.

18 Predložitveno sodišče zato dvomi o tem, kako je treba v obravnavanem primeru določiti davčno osnovo za DDV. V zvezi s tem pojasnjuje, da nominalna vrednost delnic, ki so jo zadevni davčni organi upoštevali kot davčno osnovo, očitno ne ustreza vrednosti nepremičnin, ki so bile vložene v družbo P., in da so se zadevne stranke zaradi tega neravnovesja v pogodbah o stvarnih vložkih dogovorile, da bodo plačilo za te vloške predstavljale delnice družbe P., ovrednotene po njihovi emisijski ceni. Ta pristop naj bi omogočal, da se zadevne transakcije štejejo za vzajemne.

19 Glede na te preudarke je Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali se za plačilo, ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj za dobavo blaga in ki je navedeno v členu 73 Direktive [o DDV], šteje nominalna vrednost vpisanih delnic ali njihova emisijska vrednost, če so stranke določile, da bo plačilo predstavljala emisijska vrednost delnic?“

Vprašanje za predhodno odločanje

20 Predložitveno sodišče z vprašanjem za predhodno odločanje sprašuje, ali je treba člen 73 Direktive o DDV razlagati tako, da je treba davčno osnovo za vložek v obliki nepremičnin prve družbe v kapital druge družbe v zameno za delnice zadnjenavedene družbe določiti glede na nominalno vrednost teh delnic, kadar sta se ti družbi dogovorili, da bo plačilo za ta vložek v kapital predstavljala emisijska vrednost navedenih delnic.

21 V zvezi s tem iz člena 73 Direktive o DDV izhaja, da davčna osnova zajema vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj ali izvajalec za dobavo blaga ali opravljanje storitev.

22 Ni nujno, da je to plačilo v denarju. Pri menjalnih pogodbah, pri katerih je plačilo po definiciji v naravi, in pri transakcijah, pri katerih je plačilo opravljeno v denarju, gre z ekonomskega in poslovnega vidika, kar zadeva Direktivo o DDV, za enaka položaja. Tako se lahko opravljanje storitev ali dobava blaga plača z opravljanjem storitev ali dobavo blaga in to plačilo pomeni davčno osnovo v smislu člena 73 te direktive (glej v tem smislu sodbo z dne 10. januarja 2019, A, C-410/17, EU:C:2019:12, točki 35 in 36 ter navedena sodna praksa).

23 Vendar je pomembno, da se dobava blaga ali opravljanje storitev opravi za plačilo, kar pomeni, da obstaja neposredna zveza med izmenjanim blagom ali izmenjanimi storitvami in da je vrednost blaga ali storitev, danih v zameno, mogoče izraziti v denarju. Taka neposredna zveza je podana, če med izvajalcem in prejemnikom storitev obstaja pravno razmerje, v okviru katerega se izmenjajo vzajemne dajatve, pri čemer plačilo, ki ga prejme izvajalec, pomeni dejansko protivrednost storitve, opravljene za prejemnika (glej v tem smislu sodbo z dne 10. januarja 2019, A, C-410/17, EU:C:2019:12, točki 31 in 35 ter navedena sodna praksa).

24 V obravnavanem primeru je družba P. večkrat povečala svoj kapital s tem, da je pridobila lastninsko pravico na nepremičninah, ki so bile v lasti družb W. in B. Plačilo, ki sta ga ti družbi prejeli za vloške svojih nepremičnin v kapital družbe P., ustreza delnicam družbe P., ki jih je ta za to izdala.

25 Obstaja torej neposredna zveza med prenosom teh nepremičnin s strani družb W. in B. ter dodelitvijo delnic družbe P. tema družbama. Poleg tega je mogoče vrednost delnic, ki so bile

prenesene na navedeni družbi, izraziti v denarju.

26 Glede denarnega vrednotenja teh delnic je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da je v poljskem pravu nominalna vrednost delnic gospodarske družbe v bistvu opredeljena kot vrednost finančnih in nefinančnih sredstev na delnico, ki so jih vložili ustanovni družbeniki, kot je opredeljena v statutu družbe. Ta vrednost je torej vrednost vsake delnice družbe, ki jo imajo njeni delničarji ob njeni ustanovitvi, in se določi glede na njihove vložke v to družbo v tem trenutku. Emisijska vrednost delnice pa ustreza njeni vrednosti ob njeni izdaji. Tako je ob ustanovitvi družbe emisijska vrednost delnice naeloma enaka njeni nominalni vrednosti. Vendar se lahko vrednost družbe med njenim obstojem poveča ali zmanjša, zlasti glede na njeno dejavnost, tako da je vrednost vsake delnice te družbe torej večja ali pa manjša od njene nominalne vrednosti. Kadar družba, katere vrednost delnic se je od ustanovitve povečala, izda nove delnice, je emisijska cena teh na splošno višja od nominalne vrednosti obstoječih delnic, da ne bi prišlo do zmanjšanje vrednosti zadnjenavedenih delnic.

27 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je davna osnova dobave blaga, opravljene za plačilo, plačilo, ki ga je davni zavezanec za to dejansko prejel. To plačilo pomeni subjektivno vrednost, to je vrednost, ki je bila dejansko prejeta, in ne vrednosti, ocenjene po objektivnih merilih (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2012, Orfey, C-7549/11, EU:C:2012:832, točka 44 in navedena sodna praksa).

28 Če ta vrednost ni znesek denarja, dogovorjen med strankami, mora biti vrednost, da bi bila subjektivna, ta, ki jo prejemnik dobave blaga, ki pomeni plačilo za drugo dobavo blaga, pripiše blagu, ki ga želi, in mora ustrezati znesku, ki ga je pripravljen porabiti za to (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2012, Orfey, C-7549/11, EU:C:2012:832, točka 45 in navedena sodna praksa).

29 V obravnavanem primeru subjektivna vrednost plačila za vložke v obliki nepremičnin ustreza denarni vrednosti, ki sta jo družbi W. in B. pripisali delnicam družbe P., ko sta jih sprejeli v zameno za te vložke v kapital te družbe.

30 S pridržkom preverjanja, ki ga bo opravilo predložitveno sodišče, iz pogodb, sklenjenih med družbama W. in B. na eni strani ter družbo P. na drugi strani, izhaja, da plačilo za vključitev nepremičnin, ki so bile do tedaj v lasti družb W. in B., v njen kapital ustreza dodelitvi števila delnic, katerih vrednost na enoto se določi glede na emisijsko vrednost take delnice. Iz tega sledi, da subjektivna vrednost vsake od teh delnic, ki sta jih družbi W. in B. vpisali ob tem povečanju kapitala, ustreza emisijski ceni navedenih delnic.

31 Ta emisijska cena, ki znaša 35.287,19 PLN, kar je približno 8123 EUR, tako ustreza dogovorjeni denarni vrednosti, ki sta jo družbi W. in B. dejansko prejeli za vsako od delnic družbe P.

32 Ker je treba na eni strani v skladu s členom 73 Direktive o DDV davno osnovo za nepremičnine, ki so bile prenesene na družbo P., določiti glede na dogovorjeno plačilo, ki sta ga za to dejansko prejeli družbi W. in B., in ker sta se na drugi strani družba P. in ti družbi dogovorili, da to plačilo predstavlja dodelitev delnic družbe P. po emisijski ceni 35.287,19 PLN na delnico, kar je približno 8123 EUR, je treba za določitev davne osnove za prenos teh nepremičnin upoštevati to emisijsko ceno, in ne nominalne vrednosti teh delnic, in sicer 50 PLN, kar je približno 11,50 EUR.

33 Te presoje ne omajata dejstvo, da so v obravnavanem primeru emisijsko vrednost delnic določile stranke, potem ko je tretja oseba ocenila tržno vrednost vloženih nepremičnin. Kot namreč v svojih stališčih navaja Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców (mediator za mala

in srednje velika podjetja, Poljska), ta ocena kaže le na to, da so se te stranke dogovorile o pogojih, podobnih tistim, s katerimi bi se lahko strinjale druge stranke pri prodaji takih nepremičnin na trgu. Ne vpliva pa na ugotovitev, da so se stranke iz spora o glavni stvari dogovorile, da vrednost zadevnih delnic ustreza njihovi emisijski vrednosti.

34 Tako dejstvo, da dogovorjena cena ustreza tržni ceni, ne dokazuje, da je davčna osnova za DDV določena glede na objektivno vrednost namesto glede na subjektivno vrednost, o kateri so se navedene stranke dejansko dogovorile. Zato se dejansko dogovorjeno plačilo za zadevne nepremičnine, ki je v skladu s členom 73 Direktive o DDV davčna osnova za DDV, določi tako, da se upošteva število delnic družbe P, ovrednotenih po emisijski ceni, ki sta jih družbi W. in B. lahko vpisali.

35 Presoje iz točke 32 te sodbe prav tako ne omaje trditev poljske vlade, navedena v stališih te vlade, in pritožbenega organa, kot je razvidno iz predložitvene odločbe, da naj bi nominalna vrednost delnic določala obseg premoženjskih in nepremoženjskih pravic in obveznosti delničarjev družbe. Tudi če je tako, iz tega namreč ni mogoče sklepati, da nominalna vrednost ustreza plačilu, za katero so se dogovorile stranke, ker pogodbe, ki so jih sklenile ob zadevnem povečanju kapitala, določajo, da bodo nove delnice, izdane v zameno za stvarni vložek v obliki nepremičnin, vpisane po njihovi emisijski vrednosti.

36 Vendar – kot je poudarila Evropska komisija – ta določitev davčne osnove za DDV ni ovira za to, da lahko predložitveno sodišče ob upoštevanju vseh upoštevniških okoliščin preveri, ali vrednost, za katero so se stranke dogovorile, dejansko odraža ekonomsko in poslovno stvarnost, ter ni posledica zlorabe (glej v tem smislu sodbo z dne 10. januarja 2019, A, C-410/17, EU:C:2019:12, točka 47 in navedena sodna praksa).

37 Poleg tega člen 80 Direktive o DDV državam članicam zaradi preprečevanja davčnih utaj ali izogibanja plačilu davka izrecno dovoljuje, da v nekaterih primerih kot davčno osnovo pri dobavah blaga in opravljanju storitev, kadar med dobavitelji ali ponudniki in prejemniki obstajajo družinske ali druge tesne osebne vezi, upravne, lastniške, članske, finančne ali pravne vezi, kot jih opredeljuje država članica, upoštevajo tržno vrednost.

38 Ker pa ta določba odstopa od pravila, da davčno osnovo tvori plačilo, ki ga je davčni zavezanec dejansko prejel za to, jo je treba razlagati ozko. Tako je bilo razsojeno, da so pogoji uporabe, navedeni v tej določbi, izrpnini, zato nacionalna zakonodaja na podlagi te določbe ne more določati, da je davčna osnova enaka tržni vrednosti transakcije v drugih primerih, kot so naštetih v tej določbi (sodba z dne 19. decembra 2012, Orfey, C-549/11, EU:C:2012:832, točka 47 in navedena sodna praksa).

39 V obravnavanem primeru pa na podlagi nobenega elementa v spisu, ki je na voljo Sodišču, ni mogoče domnevati, da je emisijska vrednost zadevnih delnic posledica zlorabe ali da je Republika Poljska sprejela ukrepe na podlagi člena 80 Direktive o DDV in da se ti ukrepi uporabljajo.

40 Glede na vse zgornje preudarke je treba predložitvenemu sodišču odgovoriti, da je treba člen 73 Direktive o DDV razlagati tako, da je treba davčno osnovo za vložek v obliki nepremičnin prve družbe v kapital druge družbe v zameno za delnice zadnjenavedene družbe določiti glede na emisijsko vrednost teh delnic, kadar sta se ti družbi dogovorili, da bo plačilo za ta vložek v kapital predstavljala ta emisijska vrednost.

Stroški

41 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred

predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (sedmi senat) razsodilo:

?len 73 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, kakor je bila spremenjena z Aktom o pogojih pristopa Republike Hrvaške in prilagoditvah Pogodbe o Evropski uniji, Pogodbe o delovanju Evropske unije in Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo,

je treba razlagati tako, da

je treba dav?no osnovo za vložek v obliki nepremi?nin prve družbe v kapital druge družbe v zameno za delnice zadnjenavedene družbe dolo?iti glede na emisijsko vrednost teh delnic, kadar sta se ti družbi dogovorili, da bo pla?ilo za ta vložek v kapital predstavljala ta emisijska vrednost.

Podpisi

* Jezik postopka: poljš?ina.